

Det, der bestaar.

For Guds Ord behaar evindeligt. (Ef. 40, 8).

Prædikenens Daarskab.

„Efterdi Verden ved sin Bisdom ikke erkendte Gud i hans Bisdom, behagede det Gud med Prædikenens Daarskab at frelse dem, som tro.“

1 Kor. 1, 22.

Det er et ejendommeligt dristigt Udtryk, Apostelen Paulus bruger om den kristne Forkyndelse, naar han kalder den „Prædikenens Daarskab“. Kristne Mennesker har ofte villet „bevise“ Kristendommens Sandhed. Og mange Mennesker siger til os, som tror: „Giv os „Beviser“!“

Apostelen siger: Forkyndelsens Daarskab. Han ved, at for den menneskelige Fornuft, saadan som den er uden Gelligaandens Lys, vil det, som er Prædikenens Indhold, altid være „Daarskab“.

Tænk f. Eks. paa saadanne Ting som Komfursøden, Forsonings Hemmelighed, Jesu Opstandelse og Himmelfart. De staa som „Daarskab“ for den menneskelige Tanke. Og dog er de faste Kendsgerninger, hvorom den kristne Forkyndelse hamler sig. Og vi har kun Valget mellem at forfaste dem i Bantro eller antage dem i Tro.

Og spørger vi, hvorfor det er saaledes, da svarer Apostelen kun: det behagede Gud. Saadan vilde Gud det.

Apostelen siger ogsaa, hvorfor det behagede Gud at handle saaledes. Fordi al Verdens Bisdom aligevel lukkede sine Øjne for Guds Bisdom.

Gud havde aabenbaret sin Magt og Herlighed i Naturen. Den straalende Sol, den grønne Skov, de blomstermykkede Eng, det valdsige Hav og Natens tavle Stjerne — de taler alle om Staberens. Men denne Verdens Bisdom sætter Afkerten for det blinde Øje og siger: Vi finder ikke Guds Spor i Naturen.

Og Gud havde aabenbaret sin Herlighed i Historien. Han ledede Folkenes Stæbne, og det Folk, som hengav sig i Synd, blev udslættet. Og han greb ind i den enkelte Liv med sin valdsige Haand for at lede Hjertene til sig. Men denne Verdens Bisdom kan ingen Styrkelse finde i Verdens Historie, saa lidt som den kan finde Mening i Livsverdens overhovedet. Og denne Verdens vise hører sig heller for Guds valdsige Haand, naar den griber ind i deres eget Liv. „Tilfælde“ siger de, „Stæbne“ siger andre.

Nej, denne Verden kender i sin Bisdom ikke Gud i hans Bisdom. For kulturbevidste, selvglade Slægt kender i sin (Overflade-)Bisdom ikke Gud.

Derfor behagede det Gud ved Prædikenens Daarskab at frelse dem, som tro.

Og af een Grund til. Ikke alle er „vise“. I al Fald er de ikke alle lige vise. Og Gud vil gøre Vejen lige let for alle. Thi der er ikke Person Anseelse hos ham. Derfor gav Gud os det enfoldige Evangelium om sin Søn — Prædikenens Daarskab — fatteligt for den enfoldigste og dog visere end den viseste Bisdom paa Jord.

Og Jesus prisede sin himmelske Fader for det og sagde: Jeg takker Dig, Fader, Himmels og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige. Ja, Fader, thi saaledes skete det, som var velbehageligt for dig (Matt. Ev. 11, 25—26).

Evangeliet om ham, der paa underfuld Maade sejede sig ind i vor Slægt, levede og døde for vor Frelse, opstod og for til Himmels som vor Konge og Herre, denne Prædikenens Daarskab, den er visere end denne Verdens Bisdoms for alle, som har faaet lukket op for de døbere Lag i deres Sjæle, for alle, som ikke blot har Hjerte, men ogsaa Sjæle. Og den er magtigere i sin Virken end denne Verdens Bisdom. Thi den kan som intet andet forandre Menneskene, bare dem oppe, give dem Magt over Sjæle.

Men Evangeliets Bisdom og Magt opleves kun ved Tro.

Det behagede Gud at frelse dem, som tro.

Og her staa din Selvors i Vejen. Du maa gaa i dig selv, lære dig selv at kende i din Synd, forstaa, at du bærer Dødens Mærke — saa vil der i dig blive Rum for Evangeliet om ham, der bærer vore Synder og vil frelse os fra Døden. Og saa vil du gribe om dette Evangelium, den eneste Frelse, der tilbødes. Og glemme din Selvors over ham, din Frelser; tro paa ham, elske ham, sølge ham — den eneste, der har det evige Livs Ord.

Selv om man saa kalder hans Evangelium for „Prædikenens Daarskab“.

G. H. Nielsen i „Nye Tider“.

Man.

III.

(Fortset fra Nr. 43)

Er det Forkyndelsen?

Lazarus maa være død, har vel Læreren tænkt. Det er han dog ikke. Det er endog for lange siden forladt Bethesda Dam som nogenlunde helbredet.

Men jmaat er det gaaet med at genvinde kræfterne. Og der var ogsaa andet at gøre end at lyse efter Man. Dog, nu maa vi forsøgte, idet vi fremdeles spørger, om der maatte kan være noget i selve Forkyndelsen, som hinder Forkyndelsens Frugter.

Og da er der for det første et Spørgsmaal, som ofte er kommen til mig: Mon vi ikke undertiden kommer til at lægge saadanne Hindringer i Vejen ved at forkynde noget, som vi har liden eller slet ingen Grund for i Guds aabenbarede Ord?

For Herre Jesus siger et Sted, at Mandene fra Ninive skal staa op i Dommen og fordømme Evangeliets Foragtere; men er der slet ingen Fare for, at ogsaa Profeten fra Ninive paa samme Tid skal rejse sig mod os og anklage os, fordi vi manglede den punktligt Lydighed, med hvilken han forkyndte Guds Ord for Ninivitterne?

Vi kommer saa let til at overse hin lille Profet, Hans Daarligheder med Hensyn til, at han vil løbe bort fra den Alletidsnærverende, og at han siden jidder og ligesom muffert mod Gud, dem har vi nok mærket os. Men her vi giver os til at forrette Jariiserens Raffegodstjeneste og at slutte som saa: „Se, her er mere end Jonas!“ da lad os en Gang spørge efter det, som gjorde, at Gud kunde bruge dette ringe Redskab med et Resultat, der jager sin Lige. Thi som vi efter det, var det muligt, at vi kunde lære noget deraf. Og maatte Gud saa ogsaa kunde bruge os til lidt mere end ellers trods al vor Daarlighed.

Jonas vidste meget om Guds Naade og Barmhjertighed og Miskundhed, og han tænkte nok, at en saa naadig Gud vilde spare Staden. Men det holdt han for sig selv og for Gud. (Læs Kap. 4, 2). Guds Ord til Ninivitterne lod blot paa: „Der er endnu 40 Dage, saa skal Ninive omstyrtes“. Dermed basta og fremad til næste Station.

Mon du og jeg, min kære Medarbejder i Ordets Forkyndelse! kunde have gjort Profeten dette efter? Nej, mon vi ikke havde tilføjet alt det, vi vidste og tænkte, naar om det, vi vidste? Da maatte Ninivitterne deraf have sluttet: „Saa behøves det da vist heller ikke med Sæt og med Afte?“

Læreren har ikke forstaa mig saaledes, som om jeg mener, vi skal tie med Guds Naade. Nej, jeg ved og har til Dels selv erfaret, at Ordet om Guds Naade i Kristus er just det, som har den stærke Tone. Men der er noget, som hedder at dele Sandhedsordet retteligt, og det er nok haade betydningsfuldere og vanskeligere, end mange tænker. Og her kan der nok ogsaa blive Tale om at forkynde Naaden paa en Naade, som vi hverken har Ordets sære Grund for eller Guds Befaling til.

Det er vel en Kendsgerning, at en hel Del Mennesker sidder fast i den uhykelige Tanke: Vi kan vel naa at gribe Guds Naade paa det sidste; thi der er jo Naade at faa ogsaa i „den sidste Time“. Ja, der er sandelig dem, der løber an paa

den sidste Time ogsaa. Under disse Afkastelse gemmer en hel Del sig, og naar Ordets Vibe sætter en imod dem med: „Siger Herren, medens han findes!“ . . . Her til, at ikke nogen forsammer Guds Naades Tid!“ . . . „hør dog dette, I, som har glemt Gud, at I ikke skal rives bort, og der ingen er som frier!“ saa præller det af paa disse arme Menneskers uhykelige: Der hælder vel ikke!

Men er vi, som forkynde Ordet, nu aldeles uden Skyld i dette? Har vi været varierende nok, naar vi i Forkyndelsen indlød os paa Guds Naade i „den sidste Time“? Og har vi holdt vor Mund lukket med det, vi slet ingen Ting ved om f. Eks.: Guds Naade i den sidste Time? Nej, ikke altid.

Om Guds Naade i den sidste Time ved vi lidt eller slet intet. Men hvorfor da forkynde noget videre om det, naar vi ikke staa overfor døende Mennesker, som spørger efter Naade? Naar vi staa over for andre, hvoraf maaste just nogle løber an paa, at de kan leve i Synden indtil deres sidste Stund og saa blive frelst ved at lende Gud det sidste Suf, hvorfor saa indrømme det mindste ud over, hvad vi har Guds Ord for.

Og vi har ikke et Guds Ord, som siger til alle Mennesker i Alang: Ganske vist kan man naa at blive frelst ogsaa i sin Dødsstund. Herken Jesus selv eller hans Apostle har i de Prædikener, de har efterladt os, med et eneste Ord udtalt sig om, at der er ganske vist en Del Mennesker, som frelles lige foran Dødens Bort, det kan ej fejle, da Gud er saa naadig. Nej, men derimod har de med tydelige Ord udtalt, at det kan fejle, og at det slet ikke er ganske vist, at det kan naas med Døden for Øje. Og hvor har vi et Eksempel paa, at det er slet? Det Menneske, som vendte sig til Gud i sidste Øjeblik og døde for os at se som frelst, kan vi jo gerne haabe at være i Himmelen; men kun Gud ved det, og vi gør ogsaa vel i ikke at triumfere alt for højt ved Graven for ikke at styrte andre i deres: „Saa hælder det ikke!“

„Gust, Kæveren paa Korset!“ jner man gerne. Men lad os høre: Skærel sig mig, hvad ser en? Thi der var jo dog to. Og vi ved temmelig sikkert, at den ene døde den ubodfærdige Synderes Død med Forsoren og Forsoningsblodet lige for sine Øjne. Vi ved ogsaa, at den anden er bleven et omvendt, troende, bedende, beklædende, ja, missionsrende Mennesker, der kan dø med Fred. Men det, man har prædikeret, og som er misforstaaet og blev til en jalfk Trøst for mange, nemlig Liden og Stedet for denne Navers Omvendelse, det har vi knapt et helt Ord for, men kun en Ordform. Lufas, som er den eneste, der fortæller om den bodfærdige Kæver, og som dog ellers gør opmærksom paa, at han har nøje efterforsket alt det, han skriver om, han siger ikke et Ord om, hvor naar Omvendelsen er slet. Havde vi prædikeret lidt mere om den ubodfærdige Kæver og intet sagt af det, vi ikke ved om den bodfærdige, saa havde maaste deres Zal været mindre, som ajfærdiger os med deres „Gust, Kæveren paa Korset!“

Endelig forkyndes jo ogsaa, at der maa være Naade at faa i Dødsriget: „Det maa der sikkert være, det kan ikke fejle, naar Gud er saa naadig; ja, han vilde ikke en Gang være retfærdig, hvis der ikke var Naade at faa i Dødsriget i hvert Tilfælde for nogle“. Saaledes tales og skrives der jo; og det er slet blot udenfor vort Samfund.

I vort Samfunds Kirkeblad — og det er jo i nogen Naade alle vore Menigheds fælles Prædikerblad — blev vi jo for en Tid siden opløst om, at „vi tør slæmme os til dette Gaad“: at der selv for dem, der herude „forstaae Naadens Tid“ vil efter Døden være Mulighed for at kunne „advokales til Frelse og Salighed“. (Se Nr. 22).

Mon ikke saadant egner sig i høj Grad til at berede Sted for de Lærere, at saa hælder det da slet ikke? Det er da næsten heller ikke til at forstaa, hvad andet det skal kunne tjene til, selv om det jo selvfølgelig aldrig har været deres Mening, som fremtatte det, at de der med vilde grunde eller befæste saa

danne dumdriftige Tanker hos deres Lærere eller Tilhørere.

Men, hvorfor vel Læreren, som siger da Lazarus om de Dødnings, som er døde uden at have hørt Evangeliet? Svar: Ingen Ting. Gud har ingenting sagt mig. Han har mig til at forkynde Ordet for levende Mennesker som Præst i den forenede Kirke, og der har hidtil været nok af sige med Hensyn til deres Frelse og Salighed. Skulde jeg siden, (hvad jeg ellers slet ikke vent) naar Englens her henbaaret mig i Abrahams Sted, derfra blive udsendt som Hedningemissionær i de Dødes Rige, vil Gud nok sørge for, at jeg ogsaa faar noget at sige. Lazarus.

P. S. En Medarbejder skriver til mig: Jeg er bange, at jeg skal finde Man hos mig selv. Lad mig tilføje: Jeg tror ham hos mig selv, før jeg begynder at sige. Dødsdommen er ogsaa faldet, Steningdommen begyndt.

Bøj dit Hoved!

Bøj dit Hoved og bøj dit Kna, Naar Sorgen ganger til Huse Og Hjertet hæver som enlig Træ, Hvor Binterjørmene luse.

Fattigt Trøst du af Verden faar, Naar tunge Laarene falde, Lad Jesus læge dit døde Saar Og slukke Sorgen alle.

Han, som højed saa dybt sit Kna Gud Jaders Billie til Vre, Sit Hoved bøjed paa Korsets Træ Al Verdens Sunder at bære.

Han alene ved Trøstens Rand Kan lyse Fred over Sorgen, Kan søe Under ved Almagts Saand Og fabe arvende Morgen.

Bøj dit Hoved for Korsets Gud, Dit Kna for Frelserens Porte, Da vokser Glæden af Sorgen ud Som Blomsten af Muld hin lorte.

Af Karl Nielsen, Indsendt af Mrs Adolph Nielsen, Webster, Minn.

Titanics Undergang.

At naar Marius Hansen, Staplehurst, Nebr.

III. Adbaret.

En af min Menigheds Medlemmer mødte mig og sagde: „Verdens største Udvaandrerfisk er gaaet under“, siger man; „men det er forhaabentlig en fejl Meddelelse“. Men af Rapporten var ikke forfæret. „Titanic“ var sunket. Det havde fejlet med uformindsket Hast i Jøbjergenes Regioner og var forslit paa et af disse. Og det vemedige ved forslit var, at Skibet var bleven adbaaret.

Da „Titanic“ sejlede ud af Southampton Davn, fugede Strubebandet fra det magtige Fartøj de i Nærheden fortsjede Vaade og mindre Skibe til sig med en saadan Kraut, at deres Fortsøjning sprængtes og sa-tale Sammentid blev kun opaa-gede i yderste Øjeblik. Dette truen-de Uheld blev af Søfolkene taget som et undt Parjel for Rej-sen til Amerika. Og selv om man vil hovedsagelig eller helt scribe denne Betragtning paa Dvetroens Regning, den kunde dog godt indeholde en Advarsel til Skibets Jø-erer. Men den gav man ikke Nat-paa.

Nu var man i Nærheden af Jøbjergene, disse „sømmende Lø-er“, som kan være 2 a 300 Fod høje og saa er kun 1-10 af disse Kolosser over Vandet. De kommer fra Orsnlands Hyster og jø-ger den kolde Strøm igypaa. Mod-vind og Varme har kun lidt Ind-virkning paa dem; kun naar de driver gennem varme Havstrøg ud-bifiler en Laage sig, der dækker og skjuler de farlige „Dødsjætere“.

Gennem „traadløs Telegraf-ning“ var „Titanic“ bleven gjort opmærksom paa Faren for Sammen-stød med Jøbjerge. Det lod: sejl forfæret; Fare paa Færd! Men man brød sig ikke om Advarslens Skibets Kaptajn saa vel som den ombordværende Direktør lod det

5,000 af disse Uhre „Frit“

Riffel Solu Uhr frit.

Et Uhr frit til hver Læser, som indsender nedenstående Skupon inden den 31. August.

Vi har dette Tidstak for vor beære Maade at gøre bekendt for alle, at vi i vore Laboratorier har gjort den videnskabelige Uprøvelse, hvorved man kan forenede Guld og Sølv i en Uprøvelse. Et eneste Udtryk af denne Guld og Sølv, som vi kalder „Riffel-Solu-Uhr“, kan bruges som et Tidstak med et Udtryk af Guld og Sølv, som vi kalder „Riffel-Solu-Uhr“. Dette Uhr er et Tidstak med et Udtryk af Guld og Sølv, som vi kalder „Riffel-Solu-Uhr“. Dette Uhr er et Tidstak med et Udtryk af Guld og Sølv, som vi kalder „Riffel-Solu-Uhr“.

Riffel-Solu-Uhr, som vi kalder „Riffel-Solu-Uhr“, er et Tidstak med et Udtryk af Guld og Sølv, som vi kalder „Riffel-Solu-Uhr“.

Rupon: Lundin & Co., 117 N. Elizabeth St., Chicago, Ill.

Sermed vedlægges \$1.00 som fuld Betaling for 3 Uhr (tilstrækkeligt for 18 Galloner Riffel-Solu-Uhr). Det er en Overenskomst, at jeg desuden faar et Riffel-Solu Uhr som fri Present og et De tilbagebetaler til mig \$1.00, i Tilfælde jeg ikke finder alt som her angivet. Men thi, at jeg skal erholde Uhret almindt frit.

Name: _____ Adresse: _____ R. 11.

FRU HELENE HEMPELS ØKONOMISK HUSHOLDNINGS KOG- OG SYLTBOG. Ifulge Meddelelse i „Boghandler-tidende“ for 28. Marts, 1912 er denne ypperlige Bog netop udkommen i nyt Oplag i Danmark til en Pris af 3 Kroner uindbunden. VEDET HELDGT PARTIKØB ser vi os imidlertid i Stand til indtil videre at levere Bogen i den smukt udstyrede Originaludgave fra 1908 indbunden for den ubetydelige Sum af 75 Cents. Portofrit tilsendt. Frimærker modtages. DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Table with 2 columns: Book Title and Price. Includes titles like 'Alcool, D.: Under Sydforsøjet, Hæftet 80, indb. \$1.20', 'Boring-Gould: Domitia, indb. 1.00', etc.

staa til; Skibet sejlede med fuld Hast. Der fortæller endog, at en „Operatør“ ved „den traadløse“ paa et Skibene, hvorfra man adba-rede, fik følgende Svar fra „Ti-tanic“: „Din Klar, hold Mund!“ Man fortsatte sit „vilde Hazardspil med Menneskeliv“; det gjaldt jo om at „få Reforden“; Kampen „Titanic“ var usaaflig — og da med eet fete Sammentid; Kam-pen var faaret til døde; uden videre saa den i Dødsstrampe. — Hvor dog mange Menneskers Liv afspjesses i dette. De er bleven adbaarede mange Gange og paa man-ge Naader for Jøbjergene og de skjulte Star i deres Livs Far-vand; de har fra mange Sider hørt Signalet: sejl forsigtig; der er alvorlig Fare paa Færd! Men de fortsatte deres vilde Sejlads i Bantro, Beredslighed, Slægt og Selvforsørgelighed til et Sammen-

stød af en eller anden Art ster, og Staden gaar til Bunds i Sydens mørke Dølger. Mange tror sig at være i Slægt med Titanerne, der vil trodse Gud og alle gode Kræf-ter, og saa møder de en Dag Dvæ-remagten og hynler magtesløse i Dv-bet. Na, hvilken Katastrofe, naar en Menneskesjal forliser. Den op-bejer Titanics Undergang. Dødt til følgende Linier fra et ungt Menneske, som saa paa Døds-sengen uden Tro og Gaad: Først synded jeg lidt, fordi jeg var svag, Saa syndede jeg lidt, fordi jeg fik Smag Paa Adbelsens skummende Fos; Til sidst jeg syndede med Gud paa Trods; Nu lynder jeg nærmest til Tids-fordriv, En eneste Synd er mit hele Liv